

ΕΝΑ ΝΕΟ COZY MYSTERY ΑΠΟ ΤΗΝ BEST SELLER
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΗΣ USA TODAY

Η ΛΕΣΧΗ

ΤΩΝ

ΑΔΙΑΚΡΙΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ

FREYA
SAMPSON

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΟΛΓΑ ΓΚΑΡΤΖΟΝΙΚΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Πρόλογος

Νόβα

«Κηρύσσω την έναρξη της έκτακτης συνάντησης της Αναγνωστικής Λέσχης του Πολιτιστικού Κέντρου του Σεντ Τρέντοκ» δήλωσε η Φίλις χτυπώντας το τραπέζι με τον κόμπο του δαχτύλου της.

«Για ένα λεπτό... Ποιος την έβαλε υπεύθυνη αυτήν;» μουρμούρισε δυσαρεστημένος ο Άρθουρ.

«Στην πραγματικότητα, πρόεδρος είναι η Νόβα, επομένως αυτή θα έπρεπε να κηρύξει την έναρξη της συνάντησης» είπε ο Ας.

«Μπορείτε να σταματήσετε τις διαφωνίες, παρακαλώ;»

Η Νόβα κοίταξε την ετερόκλητη ομάδα μπροστά της. Ήταν εμφανές ότι η Φίλις μόλις είχε σηκωθεί από το κρεβάτι, γιατί φορούσε κάτω από το παλτό της ένα παλιομοδίτικο νυχτικό και τα μαλλιά της ήταν τυλιγμένα με μικκουτί. Το σκαμμένο πρόσωπο του Άρθουρ ήταν ακόμη κόκκινο και πρησμένο από το κλάμα κατά την εξομολόγησή του προηγουμένως, ενώ ο Ας πληκτρολογούσε ακατάπαυστα

στο κινητό του, με το εφηβικό μέτωπό του ζαρωμένο από προσήλωση. Όταν η Νόβα είχε ιδρύσει αυτή τη λέσχη ανάγνωσης, δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό πως κάποια μέρα θα συναντιόταν μέσα στα άγρια μεσάνυχτα με αυτό το αταίριαστο τσούρμο. Από την άλλη, δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι κάποια μέρα θα ερευνούσαν έναν φόνο.

«Είσαι σίγουρη ότι η θεωρία σου είναι σωστή;» ρώτησε ο Ας σηκώνοντας το κεφάλι από το κινητό του. «Φαίνεται εντελώς απίθανη».

«Το ξέρω ότι έτσι φαίνεται, αλλά πώς αλλιώς τα εξηγείς όλα αυτά;» του απάντησε εκείνη, γνέφοντας προς τα στοιχεία που ήταν αραδιασμένα στο τραπέζι μπροστά τους.

«Μπορεί μεν να γνωρίζουμε ποιος το έκανε, αλλά πώς θα το αποδείξουμε;» ρώτησε ο Άρθουρ. «Όλα αυτά δεν σημαίνουν τίποτα αν δεν αποσπάσουμε μια ομολογία. Και αυτό είναι σχεδόν απίθανο να συμβεί».

Η Νόβα κοίταξε τη Φίλις που παρέμενε σιωπηλή. *Υπερβολικά σιωπηλή*. «Έχεις κάποιο σχέδιο, σωστά;»

«Ασφαλώς και έχω σχέδιο» απάντησε με αγανάκτηση η μεγαλύτερη γυναίκα.

«Περίμενε να μαντέψω το εμπνεύστηκες από κάποιο μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι;» τη ρώτησε ο Ας.

«Δεν σας το έλεγα εγώ από την αρχή ότι αυτή έχει την απάντηση;» του είπε η Φίλις. «Λοιπόν, Νόβα, πώς θα σου φαινόταν αν έρχονταν μερικοί ακόμα καλεσμένοι στον γάμο σου;»

Η Νόβα ξεροκατάπιε με τα συνταρακτικά συμβάντα της τελευταίας ώρας, είχε σχεδόν ξεχάσει ότι παντρευόταν

σε λιγότερο από δώδεκα ώρες. Ασφαλώς αυτό προϋπέθετε ότι ο γάμος θα γινόταν και ότι δεν θα τη συλλάμβαναν μέχρι τότε.

«Οι γονείς του Κρεγκ κάλεσαν στην εκκλησία σχεδόν ολόκληρο το χωριό· δεν φαντάζομαι ότι θα πείραζε να έρθουν λίγοι ακόμα καλεσμένοι».

«Θαυμάσια!» Η Φίλις στράφηκε προς τον Άρθουρ και τον Ας. «Ελπίζω ότι έχετε καθαρό κοστούμι, γιατί αύριο θα πιάσουμε έναν εγκληματία· και θα τον πιάσουμε με τη μέθοδο της Μις Μαρπλ».

Κεφάλαιο 1

Νόβα

ΕΝΝΕΑ ΜΕΡΕΣ ΠΡΙΝ

Η Νόβα Ντέιβις έκλεισε σφιχτά τα μάτια και βούτηξε το χέρι της στα ζοφερά βάθη. Αισθανόταν το παγωμένο νερό μέσα από τα πλαστικά γάντια καθώς ψηλάφιζε για να πιάσει το σώμα.

«Βρήκες τίποτα;» ρώτησε από πίσω της η συνάδελφός της, η Λόρεν.

«Κάτι υπάρχει εδώ μέσα, αλλά δεν μπορώ να το πιάσω καλά».

«Προσπάθησε να το γραπώσεις από το πόδι, για να μπορέσεις να το τραβήξεις. Ή από τα μαλλιά».

Η Νόβα βούτηξε βαθύτερα το χέρι της, προσπαθώντας να μην πολυσκέφτεται τι άλλο θα μπορούσε να βρίσκεται εκεί κάτω. Τελικά κατάφερε να τυλίξει τα δάχτυλά της γύρω από ένα πόδι και τράβηξε με δύναμη το χέρι της, απεγκλωβίζοντας το θύμα με έναν δυνατό παφλασμό.

«Την έπιασα!»

Σηκώθηκε όρθια από τη λεκάνη της τουαλέτας και γύρισε θριαμβευτικά, κρατώντας μια βρεγμένη πλαστική κούκλα.

Η Λόρεν κούνησε το κεφάλι και άνοιξε τη μαύρη σακούλα σκουπιδιών που κρατούσε. «Πάω στοίχημα ότι αυτό το έκανε ο Ντάριλ Ρόμπινς. Τον είδα νωρίτερα να παραδοκεί κοντά στις τουαλέτες με ένα χαιρέκακο χαμόγελο ενώ σχεδίαζε την καταστροφή μας».

«Μα είναι μόλις έξι ετών! Ορίστε, πάρε αποδώ την Μπάρμπι Καμπινέ για να πλύνω τα χέρια μου» είπε η Νόβα και ύστερα πέταξε την ένοχη κούκλα μέσα στη σακούλα μαζί με τα γάντια και κατευθύνθηκε προς τον νιπτήρα.

«Μα τον Θεό, δεν πληρωνόμαστε αρκετά για να ασχολούμαστε με αυτές τις βλακείες» σχολίασε η Λόρεν με ένα ξερό γέλιο.

«Πάλι καλά που μας αρέσει αυτό που κάνουμε, σωστά; Σ' ευχαριστώ που έμεινες για να βοηθήσεις».

«Δεν κάνει τίποτα. Γνωρίζεις τον κανόνα νούμερο δεκαεπτά του Πολιτιστικού Κέντρου του Σεντ Τρέντοκ: Μην αφήσεις ποτέ συνάδελφο να αντιμετωπίσει μόνη της μια φραγμένη τουαλέτα!»

Διέσχισαν μαζί τον διάδρομο και η Νόβα στάθηκε έξω από τη μικρή αίθουσα συναντήσεων. Όταν είδε μέσα τις άδειες καρέκλες που ήταν τοποθετημένες σε κύκλο, αναστέναξε.

«Δεν πρόκειται να έρθει κανείς απόψε, έτσι δεν είναι;»

«Ασφαλώς και θα έρθουν· έχεις ακόμα μερικά λεπτά».

«Δεν είμαι και πολύ σίγουρη. Τον προηγούμενο μήνα

ήρθαν μόνο τέσσερις άνθρωποι, και ο ένας έμοιαζε να έχει χαθεί στον δρόμο για την παμπ. Ειλικρινά, αυτή η λέσχη ανάγνωσης είναι σκέτη καταστροφή».

«Μην είσαι τόσο απαισιόδοξη. Κάποτε ξεκίνησα ένα τμήμα Γιόγκα για άτομα άνω των εξήντα και είχα μόνο έναν μαθητή, ο οποίος δεν νομίζω να κατάφερε ποτέ να βγάλει τη στάση του Σκύλου. Ε, λοιπόν, αυτό ήταν *όντως* σκέτη καταστροφή».

Η Νόβα χαμογέλασε. «Σ' ευχαριστώ. Με έκανες και ένιωσα καλύτερα».

«Απλώς δώσε λίγο χρόνο. Σου το έχω πει, τούτοι οι άνθρωποι είναι εξαιρετικά καχύποπτοι με οτιδήποτε –και οποιονδήποτε– καινούριο, αλλά στο τέλος θα σε αποδεχτούν».

Όταν έλεγε «τούτοι οι άνθρωποι», η Λόρεν αναφερόταν στους κατοίκους του Σεντ Τρέντοκ, του μικρού, γραφικού χωριού της Κορνούαλης, όπου εργαζόνταν οι δύο γυναίκες. Η Νόβα είχε μετακομίσει στην περιοχή πριν από πέντε μήνες, αλλά η Λόρεν είχε ζήσει εκεί μια ολόκληρη ζωή και απολάμβανε να διακωμωδεί με αγάπη τους συντοπίτες της.

«Λυπάμαι που δεν μπορώ να μείνω για ηθική συμπαράσταση, αλλά ο Σαμ δεν θα μου το συγχωρήσει ποτέ αν χάσω το αποψινό κουίζ στην παμπ. Παρ' όλα αυτά, σου έχω ένα αποχαιρετιστήριο δώρο» είπε η Λόρεν χώνοντας το χέρι στο σακίδιό της και βγάζοντας ένα κουτί με μπισκότα δημητριακών. «Γνωρίζω καλά τη Φίλις, και η βραδιά σου θα περάσει πολύ πιο ανώδυνα αν έχεις μαζί σου κάποιο σνακ».

«Αχ, σ' ευχαριστώ. Σκόπευα να αγοράσω μερικά προγουμένως, αλλά το ξέχασα».

«Κανένα πρόβλημα. Επίσης, μπορεί να μη συμμετείχα ποτέ σε λέσχη ανάγνωσης, αλλά δεν χρειάζεσαι ένα αντίτυπο του βιβλίου;» ρώτησε η Λόρεν κοιτάζοντας εξεταστικά τις άδειες καρέκλες.

Η Νόβα έκανε μια γκριμάτσα.

«Έχεις δίκιο. Το ιδανικό θα ήταν να έχω ένα αντίτυπο, αλλά δεν βρίσκω πουθενά το δικό μου. Μάλλον το ξέχασα στο σπίτι».

«Είναι το *Εκεί που τραγουδάνε οι караβίδες*, σωστά; Είμαι σίγουρη ότι το είδα στο γραφείο σου σήμερα το πρωί, κάτω από ένα πάκο με χαρτιά».

«Αλήθεια; Είσαι η σωτήρας μου!»

«Λοιπόν, καλύτερα να πάω στην παμπ *Άγκυρα*. Θα έρθεις να μας βρεις μετά;»

«Θα δω πώς θα πάει το πράγμα εδώ. Αν δεν μπορέσω να έρθω, πες στον Κρεγκ ότι θα τα πούμε στο σπίτι».

«Έγινε. Καλή τύχη με τις караβίδες σου!»

Η Λόρεν κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα και η Νόβα κοίταξε το ρολόι της· είχε πάει σχεδόν επτά και ακόμη δεν είχε έρθει κανείς. Διέσχισε τον διάδρομο και τα βήματά της αντήχησαν στο άδειο πολιτιστικό κέντρο. Δεν της άρεσε καθόλου να είναι μόνη εκεί και σιγοτραγουδούσε καθώς ξεκλείδωνε την πόρτα και άναβε το φως. Το κατ' ευφημισμόν γραφείο ήταν ουσιαστικά ένα ντουλάπι και μετά βίας χωρούσε το τραπέζι του δικού της γραφείου, της Λόρεν και της αφεντικίνας τους, της Σάντι. Το τραπέζι της Νόβα ήταν πιο κοντά στην πόρτα και η επιφάνειά του ήταν θαμμένη κάτω από διάφορα προπλάσματα του τμήματος Καλλιτεχνικών που λειτουργούσε μετά το σχολείο, μερικές

γλάστρες με μαραζωμένα φυτά που η Νόβα προσπαθούσε να αναστήσει, καθώς και κάμποσες βρόμικες κούπες καφέ. Δεν ήταν να απορεί κανείς που έχανε διαρκώς πράγματα: ειλικρινά, έπρεπε να το διατηρεί πιο τακτοποιημένο. Εντόπισε το βιβλίο *Εκεί που τραγουδάνε οι καραβίδες* –όπως είχε πει η Λόρεν, βρισκόταν κάτω από μια ετοιμόρροπη στοίβα χαρτιών–, ύστερα έβαψε τα χείλη της με κόκκινο κραγιόν και πήρε ένα πιάτο για τα μπισκότα.

Έσβησε το φως του γραφείου και έκανε ένα βήμα πίσω προς τον διάδρομο. Πάνω που κλείδωνε την πόρτα, άκουσε ξαφνικά έναν κρότο από τα δεξιά της. Η καρδιά της σκίρτησε και η Νόβα γύρισε, με την αδρεναλίνη να κατακλύζει τις φλέβες της, καθώς ετοιμαζόταν να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

«Τι αέρας! Απόψε έρχεται καταιγίδα, Κράντοκ, περίμενε και θα δεις».

Η Φίλις Χάντσον έμπαινε στην είσοδο του πολιτιστικού κέντρου και έλυνε τα κορδόνια της πλαστικής κουκούλας της για τη βροχή, που ήταν δεμένα γύρω από το πιγούνι της. Η εβδομηντάχρονη γυναίκα ήταν γνώριμη μορφή στο πολιτιστικό κέντρο. Η Νόβα έβλεπε την κοντόχοντρη φιγούρα της και τη χαρακτηριστική λουλακιά περμανάντ στην Ομάδα Πλεκτικής και Κουβέντας τις Δευτέρες, στο τμήμα Μπαλέτου Ηλικιωμένων «Οι Ασημένιοι Κύκνοι» τις Πέμπτες και στην τράπεζα τροφίμων τις Παρασκευές. Στην πραγματικότητα, ήταν τόσο συχνή επισκέπτρια, που είχαν πει στη Νόβα να κάνει τα στραβά μάτια για τον Κράντοκ, το γέρικο αγγλικό μπουλντόγκ με τα αρθρικά που συνόδευε πάντοτε τη Φίλις, παραβιάζοντας κατάφωρα

την πολιτική του κέντρου που απαγόρευε την είσοδο των ζώων. Εκείνη τη στιγμή, το σκυλί διέσχισε με βαριά βήματα το κατώφλι της πόρτας, ασθμαίνοντας σαν να κάπνιζε εξήντα τσιγάρα την ημέρα.

«Καλησπέρα, Φίλις» είπε η Νόβα φορώντας στο πρόσωπό της ένα χαμόγελο.

«Τι έπαθες εσύ; Μοιάζεις σαν να είδες κανέναν φόνο».

«Τίποτα. Καλά είμαι. Πέρασε μέσα, τώρα μόλις ετοιμαζόμουν».

Η Νόβα μπήκε βιαστικά στην αίθουσα συναντήσεων και άρχισε να τοποθετεί τα μπισκότα στην πιατέλα. Πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να ηρεμήσει την καρδιά της που χτυπούσε σαν τρελή. *Ήταν απλώς η πόρτα που κοπάνησε από τον αέρα.*

«Μπισκότα δημητριακών;» ρώτησε η Φίλις και ζάρωσε τη μύτη καθώς έδινε ένα μπισκότο στον Κράντοκ. «Αν θέλεις να έρθει κόσμος στην αναγνωστική λέσχη σου, πρέπει να κάνεις κάτι καλύτερο απ' αυτό».

«Λυπάμαι, αλλά πολύ φοβάμαι πως αυτά είναι τα μόνα που έχω σήμερα».

«Δεν είναι καν McVitie's. Η Μπέριλ μας έφερε μπισκότα βουτύρου από το Marks & Spencer».

Η Μπέριλ, γέννημα θρέμμα του Σεντ Τρέντοκ, ήταν η προκάτοχος της Νόβα στο πολιτιστικό κέντρο και δούλευε εκεί τριάντα χρόνια, μέχρι που την τσάκωσε η Σάντι να πίνει ουίσκι από μια κούπα του καφέ κατά τη διάρκεια του τμήματος Παιχνίδι για Παιδιά Κάτω των Πέντε. Παρόλο που η Νόβα δεν έμενε καν στην Κορνουάλη εκείνον τον καιρό, ήταν σχεδόν σίγουρη ότι υπήρχαν άνθρωποι που

την κατηγορούσαν για την απόλυση της Μπέριλ, συμπεριλαμβανομένης και της Φίλις.

«Την επόμενη φορά φρόντισε να φέρεις τίποτα μπισκότα της προκοπής, όπως εκείνα με τις νιφάδες βρόμης» συνέχισε η ηλικιωμένη γυναίκα. «Αλλά έχε τον νου σου· όχι αυτά με τη σοκολάτα, γιατί ο Κράντοκ δεν επιτρέπεται να τα φάει».

«Υπόσχομαι ότι θα το έχω υπόψη μου» απάντησε η Νόβα.

Η Φίλις κάθισε σε μια καρέκλα και ο Κράντοκ ξάπλωσε βαρύς μπροστά στα πόδια της, ρίχνοντας μια πορδή κατά την προσπάθεια. Η Νόβα κοίταξε το ρολόι της και διαπίστωσε ότι κόντευε επτά και πέντε. *Σε παρακαλώ, Θεέ μου, σε ικετεύω, ας έρθει και κάποιος άλλος, για να μη μείνω μόνη μου με τη Φίλις μία ολόκληρη ώρα.* Κάθονταν σιωπηλές για αρκετά λεπτά, και οι μόνοι ήχοι που ακούγονταν ήταν το μασούλημα της Φίλις που έτρωγε μπισκότα και τα πνιχτά ροχαλητά από τη μεριά του σκύλου.

«Λοιπόν, απ' ό,τι φαίνεται, απόψε θα είμαστε μόνο οι δυο μας, Φίλις. Τι θα έλεγες να...»

«Καλησπέρα σε όλους. Με συγχωρείτε για την καθυστέρηση!»

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και μπήκε με μεγάλες δρασκελιές ο Άρθουρ Ρόμπινσον, ένας γιγαντώσωμος άντρας ντυμένος με χοντρό μάλλινο πουλόβερ και πράσινο κοτλέ παντελόνι, με τα λευκά γένια του να έρχονται σε έντονη αντίθεση με το ροδοκόκκινο πρόσωπό του που έδειχνε τλαιπωρημένο από τις καιρικές συνθήκες. Τον ακολουθούσε ο Ας, ένας ψηλόλιγνος έφηβος που ήταν φως φανάρι ότι δεν είχε συνηθίσει ακόμη το νεοαποκτηθέν ύψος του,

αφού κοπάνησε στην κάσα της πόρτας και σε μια καρέκλα καθώς διέσχιζε την αίθουσα. Κάθισε στην πιο μακρινή από τις καρέκλες του κύκλου και χαιρέτησε τη Νόβα με ένα ντροπαλό νεύμα, πριν κρυφτεί πίσω από τη μακριά φράντζα των σκουρόχρωμων μαλλιών του.

«Καλησπέρα και στους δύο» είπε η Νόβα προσπαθώντας να μη χαμογελάσει στον Άρθουρ. Αν και ήξερε ότι δεν θα έπρεπε να έχει αδυναμία σε κάποιο μέλος της ομάδας συγκεκριμένα, πάντοτε χαιρόταν που έβλεπε τον συνταξιούχο. Είχε εμφανιστεί στην πρώτη συνάντηση της αναγνωστικής λέσχης της κατά λάθος, όταν έγινε ένα μπέρδεμα στις αίθουσες κατά τη θερινή συνάντηση της Ομάδας Υποστήριξης Φροντιστών, και ο ογδόντα ενός ετών συνταξιούχος γαλακτοπαραγωγός ήταν πλέον το πιο ενθουσιώδες μέλος της ομάδας της Νόβα. Ή, μάλλον, το μοναδικό ενθουσιώδες μέλος.

«Είσαι στις ομορφιές σου απόψε, Νόβα» είπε ο Άρθουρ γνέφοντας προς το καρό κλος φόρεμά της σε στιλ δεκαετίας του πενήντα. «Πάντα φέρνεις έναν αέρα κομψότητας στο πολιτιστικό κέντρο. Α, μπισκότα με δημητριακά. Τα αγαπημένα μου». Πήρε ένα μπισκότο και κάθισε σε μια καρέκλα. «Περίμενα ολόκληρη την εβδομάδα να έρθει αυτό το βράδυ. Οφείλω να πω ότι η επιλογή του βιβλίου ήταν εξαιρετική».

«Αυτό σημαίνει ότι σου άρεσε;» ρώτησε η Νόβα.

«Ασφαλώς! Ήταν υπέροχο, αυτό το βιβλίο πραγματικά σε απορροφά. Η Έσι και εγώ ξαγρυπνήσαμε για να μάθουμε τι έγινε».

«Πώς της φάνηκε;»

«Το λάτρεψε, ιδίως τα σημεία με τον Τέιτ. Ξέρεις πόσο αρέσει στη γυναίκα μου μια καλή αισθηματική ιστορία».

Η Νόβα δεν είχε γνωρίσει την Έσι Ρόμπινσον, αλλά ο Άρθουρ της είχε πει τα πάντα γι' αυτήν. Ήταν παντρεμένοι σχεδόν εξήντα χρόνια και ζούσαν σε ένα αγρόκτημα δυο χιλιόμετρα μακριά, στην ενδοχώρα του Σεντ Τρέντοκ. Η Έσι πλέον δεν έβγαινε από το σπίτι για λόγους υγείας και ο Άρθουρ ήταν ο φροντιστής της. Κατά τα φαινόμενα, η γυναίκα τρελαινόταν για τα ρομαντικά μυθιστορήματα, αλλά δεν μπορούσε πλέον να τα διαβάσει μόνη της, επομένως ο Άρθουρ της διάβαζε καθημερινά. Η Νόβα είχε επιλέξει το βιβλίο της Ντέλια Όουενς εν μέρει επειδή ήλπιζε ότι η Έσι θα απολάμβανε την ερωτική ιστορία της πλοκής.

«Εμένα δεν μου φάνηκε και τίποτα το σπουδαίο» είπε η Φίλις ρουθουνίζοντας. «Η υπόθεση κυλούσε υπερβολικά αργά».

«Υπέθεσα ότι θα εκτιμούσες το μυστήριο στην πλοκή».

«Θα το εκτιμούσα, αν επικεντρωνόταν η πλοκή σε αυτό· αντιθέτως, είχε όλες εκείνες τις ανοησίες περί εντόμων και πουλιών. Ειλικρινά, όταν το διάβαζα, ήταν λες και είχα κολλήσει πίσω από τον Τζίμι Γουόλις στην ουρά του ταχυδρομείου την ώρα που φλυαρούσε για τις διακοπές του για ορνιθοπαρατήρηση».

«Η Έσι και εγώ ξετρελαθήκαμε με όλα τα σημεία που αναφέρονται στη φύση. Αν και δεν έχω πάει ποτέ στην Αμερική, ένιωσα λες και ήμουν εκεί, ανάμεσα στους ερωδιούς και τις πυγολαμπίδες της Βόρειας Καρολίνας».

«Εσύ τι λες, Ας; Σου άρεσε το βιβλίο;» είπε η Νόβα

χαμογελώντας ενθαρρυντικά στον έφηβο, ο οποίος φάνηκε να πανικοβάλλεται που του απευθυνόταν κάποιος ευθέως.

«Εμ... εεε... ναι; Θέλω να πω, βασικά... Δεν έχω διαβάσει ποτέ κάτι παρόμοιο, επομένως δεν ξέρω...»

«Έχεις δίκιο, νεαρέ· ήταν διαφορετικό, έτσι δεν είναι;» είπε ο Άρθουρ, και η Νόβα διέκρινε στο πρόσωπο του αγοριού να ζωγραφίζεται η ανακούφιση, προτού υπαναχωρήσει πίσω από τα τσουλούφια του. «Το ίδιο σκεφτήκαμε κι εγώ και η Έσι· δεν νομίζουμε ότι έχουμε διαβάσει κανένα βιβλίο σαν αυτό».

«Δεν μπορείς να το πεις καν κανονικό αστυνομικό μυθιστόρημα» παραπονέθηκε η Φίλις. «Κατάλαβα ποιος το έκανε από το τρίτο κεφάλαιο. Και πού ήταν τα παραπληκτικά στοιχεία; Οι αντιπερισπασμοί και οι ανατροπές; Για να μη μιλήσω για το απαίσιο τέλος. Όταν εκείνος...»

«Πριν συζητήσουμε για το τέλος, γιατί να μη μιλήσουμε για κάποιες από τις κεντρικές ιδέες του βιβλίου;» παρενέβη η Νόβα. «Σκέφτηκα να ξεκινήσουμε συζητώντας την εγκατάλειψη της Κάια, καθώς είναι ένα θέμα που επαναλαμβάνεται και ξεκινάει από...»

Τη διέκοψε το δυνατό τρίξιμο της πόρτας που άνοιγε. Η Νόβα σήκωσε το κεφάλι και είδε έναν άντρα με ταιλωμένη εμφάνιση· είχε έρθει για πρώτη φορά τον προηγούμενο μήνα και ήταν σίγουρη ότι δεν επρόκειτο να ξανάρθει. Εκείνο το βράδυ, το ύφος του ήταν ακόμα πιο θλιμμένο, η εξάντληση διαγραφόταν γύρω από τα μάτια του, και στο προστινό μέρος της μπλούζας του είχε έναν μεγάλο λεκέ από κέτσαπ. Είχε περασμένη από τον ώμο του

μια παραγεμισμένη τσάντα και κρατούσε σφιχτά ένα αντίτυπο του *Εκεί που τραγουδάνε οι καραβίδες*.

«Εμ, γεια χαρά...» είπε η Νόβα και κόμπιασε, προσπαθώντας να θυμηθεί το όνομά του.

«Μάικλ» είπε χαμηλόφωνα ο άντρας.

«Φυσικά. Πολύ χαίρομαι που σε ξαναβλέπω. Πέρασε μέσα, μόλις αρχίσαμε».

Εκείνος κοντοστάθηκε στην πόρτα για μια στιγμή και διέτρεξε με το βλέμμα τους παρευρισκόμενους στην αίθουσα. Υπήρχαν δύο άδειες καρέκλες ανάμεσα στον Άρθουρ και τη Φίλις και κάθισε δίπλα στον ηλικιωμένο άντρα.

«Βλέπω ότι έφερες μαζί σου το βιβλίο» είπε η Νόβα. «Σου άρεσε;»

Ο Μάικλ κοίταξε το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του σαν να συνειδητοποιούσε εκείνη τη στιγμή την ύπαρξή του. «Διάβασα μόνο ένα μικρό κομμάτι».

Η Νόβα περίμενε μήπως έλεγε κάτι περισσότερο, αλλά εκείνος απλώς έμεινε να κοιτάζει το εξώφυλλο.

«Λοιπόν, ήμασταν έτοιμοι να συζητήσουμε την εγκατάλειψη της Κάια από την οικογένειά της» είπε η Νόβα. «Ενδιαφέρομαι να μάθω τι σκέφτεστε για τον αντίκτυπο που είχε στο νεαρό κορίτσι και πώς πιστεύετε ότι τη διαμόρφωσε στη γυναίκα που εξελίχτηκε».

Κοίταξε τον κύκλο γύρω της, αλλά ο μοναδικός που ήταν πρόθυμος να τραβήξει την προσοχή της ήταν ο Άρθουρ. Εκείνη του έκανε ένα μικρό νεύμα με το κεφάλι.

«Εμένα μου φάνηκε πολύ θλιβερό. Ιδίως το γεγονός ότι την εγκατέλειψε η ίδια η μητέρα της, όταν ήταν μόλις έξι

ετών. Έκανε την Κάια να πιστεύει ότι δεν άξιζε να αγαπηθεί, και αυτό το κουβαλούσε ολόκληρη τη ζωή της».

«Δεν έφταιγε η μητέρα της» είπε η Φίλις κοιτάζοντας τον Άρθουρ με μισόκλειστα μάτια. «Ο άντρας της έφταιγε, εκείνος ο βίαιος αγροίκος που την έδιωξε και απείλησε τα παιδιά της, σε περίπτωση που επέστρεφε».

«Αυτό είναι αλήθεια» είπε η Νόβα. «Είναι σαφές πως η μητέρα της Κάια ήταν τρομοκρατημένη από τον άντρα της και...»

«Δεν είναι δικαιολογία αυτό» τη διέκοψε ο Μάικλ.

Γύρισαν όλοι να τον κοιτάξουν· στην τελευταία συνάντηση δεν είχε πει ούτε λέξη.

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Νόβα.

«Δεδομένου ότι ήξερε πόσο άσχημη θα ήταν η ζωή της Κάια όταν θα έφευγε, γιατί δεν πήρε μαζί της την κόρη της; Τι τέρας πρέπει να είναι ένας άνθρωπος για να εγκαταλείψει έτσι το ίδιο του το παιδί;»

«Για ένα λεπτό» είπε η Φίλις σταυρώνοντας τα μπάτσα. «Το βιβλίο λέει ότι είχε πάθει νευρικό κλονισμό. Κι όμως, για κάποιον λόγο, εσύ κατηγορείς για όλα την καμμένη τη γυναίκα. Τι να πει κανείς, διάολε; Έτσι είναι οι άντρες!»

«Άντε πάλι» μουρμούρισε ο Άρθουρ στη Νόβα. Στην προηγούμενη συνάντηση, η Φίλις είχε τσαντιστεί όταν ο Άρθουρ έκανε ένα επικριτικό σχόλιο για τον Φόνο στο *πρεσβυτέριο*, της Άγκαθα Κρίστι, και τα έψαλλε στον άντρα για δεκαπέντε ολόκληρα λεπτά.

Η Νόβα ξερόβηξε για να διακόψει τη Φίλις, πριν αρχίσει πάλι τον εξάψαλμο. «Μου φάνηκε ενδιαφέρον που η Κάια χρησιμοποιεί παραδείγματα από το ζωικό βασίλειο, για να

προσπαθήσει να κατανοήσει τη συμπεριφορά των ανθρώπων. Το αντιλήφθηκε αυτό κάποιος από εσάς;»

«Σαν τη μαμά αλεπού που εγκατέλειψε τα μωρά της, για να επιβιώσει η ίδια» απάντησε ο Μάικλ μουρμουρίζοντας με δυσαρέσκεια. «Η μητέρα της Κάια έκανε το ίδιο, εγκατέλειψε τα παιδιά της ενώ κινδύνευαν, για να προστατέψει τον εαυτό της σαν...»

Σταμάτησε να μιλάει όταν ήχησε το κινητό του. Το έβγαλε από την τσέπη του, κοίταξε την οθόνη και, μόλις διάβασε το μήνυμα, το πρόσωπό του άσπρισε σαν πανί. Έχωσε ξανά το κινητό στην τσέπη και έκλεισε τα μάτια του. Η Νόβα ήταν έτοιμη να ρωτήσει αν ήταν εντάξει, όταν μίλησε ο Ας.

«Δεν νομίζω ότι έφταιγε η μητέρα» είπε με φωνή τόσο χαμηλή, που η Νόβα κατέβαλε προσπάθεια για να τον ακούσει. «Νομίζω ότι ακόμα και η Κάια κατανόησε τελικά την πράξη της μάνας της».

«Η Κάια ήταν ικανή να συμπονέσει, αλλά αυτοί οι δύο είναι φως φανάρι πως δεν μπορούν» πετάχτηκε η Φίλις γνέφοντας προς τον Μάικλ και τον Άρθουρ.

«Ας προχωρήσουμε, λοιπόν» έσπευσε να πει η Νόβα. «Οι κάτοικοι του Μπάρκλι Κόουβ συμπεριφέρονταν στην Κάια σαν να ήταν παρείσακτη και αναρωτιέμαι...»

Όμως δεν κατάφερε να ολοκληρώσει την πρότασή της, γιατί εκείνη τη στιγμή ο Μάικλ σηκώθηκε τόσο απότομα, που η καρέκλα του έπεσε κάτω με πάταγο. Άρπαξε την τσάντα του και βγήκε τρέχοντας από την αίθουσα.

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΔΙΑΚΡΙΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ

Η Νόβα Ντέιβις, έχοντας μετακομίσει πρόσφατα στην Κορνουάλη, ίδρυσε μια λέσχη ανάγνωσης για να εντυπωσιάσει τους νέους συναδέλφους της στο πολιτιστικό κέντρο, όμως μέχρι στιγμής η προσπάθειά της αποδεικνύεται παταγώδης αποτυχία. Και σαν να μην έφτανε αυτό, κατά τη διάρκεια μιας συνάντησής τους κάποιος κλέβει από το πολιτιστικό κέντρο δέκα χιλιάδες λίρες, θέτοντας σε κίνδυνο τόσο τη δουλειά της όσο και το ίδιο το κέντρο.

Οι υποψίες για την κλοπή στρέφονται στον Μάικλ, μέλος της λέσχης, ειδικά μετά την εξαφάνισή του και την ανακάλυψη ενός πτώματος στο σπίτι του. Η αστυνομία πιστεύει ότι απλώς τράπηκε σε φυγή, αλλά τα υπόλοιπα μέλη της λέσχης έχουν τις δικές τους θεωρίες. Η Φίλις, φανατική θαυμάστρια της Άγκαθα Κρίστι, είναι αποφασισμένη να αποδείξει ότι είναι όχι μόνο δολοφόνος αλλά και κλέφτης· ο Άρθουρ, κρυφός λάτρης των αισθηματικών μυθιστορημάτων, πιστεύει ότι ο Μάικλ κλέφτηκε με την ερωμένη του, ενώ ο Ας, ο έφηβος άπληστος αναγνώστης βιβλίων επιστημονικής φαντασίας, υποψιάζεται ότι στην υπόθεση εμπλέκονται σκοτεινές δυνάμεις.

Ενώ προσπαθούν να βρουν τον Μάικλ και να πάρουν πίσω τα χρήματα, κάθε μέλος της λέσχης έχει τα δικά του μυστικά να προστατεύσει. Αντλώντας έμπνευση από τους αγαπημένους τους μυθιστορηματικούς ντετέκτιβ, δεν θα ησυχάσουν μέχρι να διαλευκάνουν την υπόθεση και να επιστρέψουν όλοι ασφαλείς στα σπίτια τους.

